

אור של אהבה

יריעת פתיחה

פתאום הכול התחיל. הים נקרע לקירות גבוהים נוטפי עסיס ובשמים. הדרור והחופש מצאו אותם במקום זרועם של האכזרים, אלו שקעו כמו אבני בליסטראות בינות גליו המתפרצים של הים. ביזת הים שבאמתחתם מספרת שלא היה זה חלום.

גם היא עמדה שם בין כולם. נושמת את האוויר החופשי מלוא ריאותיה. האופק היה בהיר מאי פעם. הפחד הפך לאמונה יוקדת וחולשת הלב נמוגה כלא הייתה. אור של אהבה אל מלכו של עולם ששידד עבורה מערכות טבע פעם בליבה בעוצמה. אחת בין כולם, אבל בת יחידה למלכו של עולם. שיר רגן עלה על שפתותיה. בלי משים הוציאה תוף, וכמו מאליהן טופפו אצבעותיה את שירי הגאולה.

בליל הסדר אור נפלא יורד לעולם, אור של אהבה. גליו עצום, גדול ובלתי נשכח שכוחו חוזר כל שנה בימים ההם בזמן הזה. התדר המנחם של פסח מספר לכל אחת מאתנו: את בת יחידה למלכו של עולם. הוא אוהב אותך. אוהב כל כך, שאי אפשר לתאר. הוא דואג לך, הכי הכי, לא עוזב.

גם עכשיו שזמנים קשים מנסים להבעית ליבנו, כשרבן של ישראל, מרן שר התורה, הגר"ח קנייבסקי זצוק"ל הסתלק מאיתנו והותיר את כל עמ"י הלום וכאוב. כשפיגועים וצרות מתבהלים בארץ ואף בתוככי עיר התורה, והתהייה והחרדה מתעוררת בכל לב: מה יהיה? לאן כל זה ממשיך? עדיין הנחמה קיימת תמיד. אנחנו לא לבד.

פסח, גימטריא נחמן. רבנו הקדוש, שבא' ניסן חל יום הולדתו, מגיש לנו תורות, שיחות ועצות מרפאות. אוצר של יראת שמיים. אוצר שיעזור לגלות הזאת להיגמר ולימים שעברו בחושך- לחזור כולם אל הקדושה. דרך הקודש של רבינו מתאימה לכל המצבים, תמיד יש באמתחתו משהו טוב עבורנו. פיסת התחזקות, רגע של התבוננות, עוד ניצוץ אור, והרבה נחמה. ניקח את דרך הקודש שהוא מציע לנו- ונמשיך לחתור את ים הגלות. עד שיקרע גם לנו הים ואור גדול יזרח...

הפסח נצא לחופשי. לא ניתן ליצר הרע לשתול במוחנו מחשבות של חלישות הדעת, עצבות וייאוש. כלום חסר כל בבית המלך? בנות מלך שכמותינו. נאזר עוז ונבוא אל מלכו של עולם מהיום, כל יום. נספר לו נספר, נדבר אליו, נדבר, וירווח לנו. הדיבור עם אבא הוא הפתח לכל הקדושות, לכל הישועות ולכל הטובות שבכול העולמות. הדיבור יפתח את כבלי השעבוד, ויוציא אותנו למרחב.

הפסח נצא לחופשי. נתבונן על אהבת השם אותנו, נסתכל על החסדים, הטובות והנפלאות שגמל איתנו מיום היותנו בעולם עד הנה. לא נוסיף עוד להיות עניות, שבויות חרב של המלך האכזר.

הפסח נצא לחופשי. נאכל את המצות הקדושות שצררנו בשק. הרצונות הטובים, נקודות יהדותנו הקדושות. נודה לשמו הגדול והקדוש. נהלל ונשבח.

הם יצאו ביד רמה, ואבק רגליהם כיסה את עין הארץ. בזכות הבעטליר כבד הפה שהיה מליץ ודברן נפלא, בזכות כל הצדיקים, גם אנחנו נצא מהגלות מהרה. זה קרוב מאי פעם, רק צריך עוד כמה תפילות...

קריאה מהנה ומחזקת ופסח כשר ושמת, שלכן, חברות מקשיבות.

חברות מקשיבות

על סיפורי אגדות

"מעשה משבעה בעש"ירס" ז'

תפילה לחג הפסח

יהי רצון מלפניך אלקים אדירים אשר הוצאנו מעבדות מצרים, שאזכה לקבל חג הפסח הקדוש, זמן חרותנו, בקדשה גדולה ובשמחה רבה ועצומה.

ונזכה ברחמיך לקיים כל המצוות של פסח בקדשה גדולה ובשמחה וחדנה רבה.

ותעזרנו ותושיענו ותשמרנו ברחמיך הרבים, ממשוהו חמץ ושאר שלא ימצא בגבולנו ובבשרותנו משהו דמשהו שאר וחמץ כל ימי הפסח. כי גלוי וידוע לפניך רבונו דעלמא כלא, שאי אפשר לבשר ודם בעצמו להיות נזהר ממשוהו חמץ, אם לא על ידי ישועתך ורחמיך.

רחם עלינו ברחמיך הרבים, גואל חזק, רחמן אמת, ושמרנו והצילנו ממשוהו חמץ כל ימי הפסח הקדושים, ותעזרנו ותזכנו לצאת מעבדות לחרות מיגון לשמחה, מאבל ליום טוב מאפלה לאור גדול.

ונזכה לסדר הסדר של פסח בהתעוררות גדול ובהתלהבות נפלא ובשמחה רבה ועצומה. ונזכה שיבואו עלינו ויאירו בנו בהארה נפלאה כל המחין דגדלות וקטניות המאירין בפסח באור גדול ונפלא ונורא.

ליקוטי תפילות

ביום

השלישי חזרו ונזכרו הזוג והיו בוכים ומתגעגעים איך לוקחין בכאן את הקבצן השלישי, שהיה כבד פה? בתוך כך והנה הוא בא, ויאמר: הנני!

ונפל עליהם, ונשק אותם ואמר להם גם כן פנ"ל. בתחלה ברכתי אתכם שתהיו כמוני, עתה אני נותן לכם במתנה לדרשה שתהיו כמוני. ואתם סבורים שאני כבד פה?

אין אני כבד פה כלל רק שהדבורים של העולם, שאינם שבחים להשם יתברך אין בהם שלימות... אבל באמת אין אני כבד פה כלל, אדרבא אני מליץ ודברן נפלא מאד ואני יכול לדבר חידות ושירים נפלאים עד שאין נמצא שום נברא בעולם שלא ירצה לשמע אותי. ובאלו החידות והשירים שאני יודע, יש בהם כל החכמות ויש לי הסכמה על זה מאתו האיש גדול הנקרא "איש חסד האמת".

ויש בזה מעשה שלמה: כי פעם אחת ישבו כל החכמים וכל אחד התפאר בחכמתו זה היה מתפאר שהמציא בחכמתו עשית ברזל, וזה התפאר במין מתכות אחר, וזה היה מתפאר שהמציא בחכמתו עשית כסף שהוא חשוב ביותר וזה התפאר שהמציא עשית זהב וזה היה מתפאר שהמציא כלי מלחמה וזה היה מתפאר שהוא יודע לעשות אלו המתכות שלא מאלו הדברים שהם עושין מהם אלו המתכות וזה היה מתפאר בחכמות אחרות כי יש כמה דברים שהמציאו בעולם על ידי חכמות כגון חומר גלם לעשיית מתכות וחומר נפץ וכיוצא בזה והיה כל אחד מתפאר בחכמתו ענה שם אחד ואמר: אני חכם יותר מכם כי אני חכם כמו היום ולא הבינו שם מה זה שאומר, שהוא חכם כמו היום...

עניתי ואמרתי אליו: [היגו זה הכבד פה הנ"ל אמר להחכם הנ"ל] כמו איזה יום...? ענה ואמר: [החכם הנ"ל] זה, [היגו זה הכבד פה] הוא חכם ממני מאחר ששואל כמו איזה יום אבל כמו איזה יום שתראו, אני חכם ועתה יקשה מפני מה זה ששואל כמו איזה יום, הוא חכם יותר ממנו מאחר שהוא חכם כמו איזה יום שירצה,

אך יש מעשה שלמה כי זה האיש חסד האמת הוא באמת איש גדול מאד והוא [היגו זה. הכבד פה] הולך ומקבץ כל החסדים של אמת ומביא אותם אל זה האיש חסד האמת ועקר התהווה הזמן [כי הזמן בעצמו הוא נברא] הוא על ידי החסדים של אמת וזה הכבד פה הוא הולך ומקבץ כל החסדים של אמת ומביא אותם אל זה האיש חסד האמת פנ"ל ויש הר ועל הדרך עומד אבן ומן האבן יוצא מעין וכל דבר יש לו לב וגם העולם בכללו יש לו לב וזה הלב של העולם הוא קומה שלמה עם פנים וידיים ורגלים וכו'.

אבל הצפרן של הרגל, של אותו הלב של העולם הוא מלבב יותר מלב של אחר וזה הדרך עם האבן והמעין הנ"ל עומד בקצה אחד של העולם וזה הלב של העולם עומד בקצה אחר של העולם וזה הלב הנ"ל עומד כנגד המעין הנ"ל

וכוסף ומשתוקק תמיד מאד מאד לבוא אל אותו המעין בהשתוקקות גדול מאד מאד וצועק מאד לבוא אל אותו המעין וגם זה המעין משתוקק אליו.

וזה הלב, יש לו שתי חלישות אחת פי החמה רודפת אותו ושורפת אותו [מחמת שהוא משתוקק ורוצה לילך ולהתקרב אל המעין] וחלישות השניה יש לו להלב מן גדל ההשתוקקות והגעגועים, שהוא מתגעגע וכוסף תמיד ומשתוקק מאד, בכלות הנפש, אל אותו המעין וצועק וכו' פנ"ל כי הוא עומד תמיד כנגד המעין הנ"ל, וצועק [נא גינולד] [ביטוי צעקה באידיש כמו "אהה"] ומשתוקק אליו מאד פנ"ל

וכשצריך לנוח קצת, שיהיה לו אריכת הרוח קצת, [שקורין נשימת רוחה] אזי בא צפור גדול ופורש כנפיו עליו, ומגן עליו מן החמה

ואז יש לו ניקח קצת, וגם אז, בשעת ניקח, הוא מסתפל גם כן כנגד המעין ומתגעגע אליו אך מאחר שהוא מתגעגע אליו כל כך, מפני מה אינו הולך אל המעין?

אך כשרוצה לילך ולהתקרב אל הדרך אזי אינו רואה השפוע, ואינו יכול להסתפל על המעין ואם לא יסתפל על המעין אזי תצא נפשו פי עקר חיותו הוא מן המעין וכשעומד כנגד הדרך אזי הוא רואה ראש השפוע של הדרך, שיש עומד המעין

אבל תכף כשילך ויתקרב אל הדרך אזי נעלם מעיניו ראש השפוע, [וזה מובן בחוש] ואזי אינו יכול לראות את המעין

ואזי תצא נפשו, חס ושלום וכשזה הלב היה מסתלק, חס ושלום אזי יתבטל כל העולם פלו כי הלב הוא החיות של כל דבר ובנדאי אין קיום בלא לב ועל כן אינו יכול לילך אל המעין רק עומד כנגדו, ומתגעגע וצועק פנ"ל

וזה המעין אין לו זמן כי זה המעין אינו בתוך הזמן כלל אך עקר הזמן של המעין הוא רק מה שהלב נותן לו במתנה יום אחד

וכשמגיע היום להיות נגמר ונפסק ואזי כשיגמר היום לא יהיה זמן להמעין ויסתלק, חס ושלום ואזי יסתלק הלב, חס ושלום פנ"ל ויתבטל כל העולם, חס ושלום פנ"ל ואזי, סמוך לגמר היום אזי מתחילים לטל רשות זה מזה [שקורין איחולים וברכות פרידה] ומתחילין לומר חידות ושירים נפלאים זה לזה [באהבה רבה והשתוקקות גדול מאד מאד]

וזה האיש חסד האמת הנ"ל יש לו השגחה על זה וכשמגיע היום בסופו ממש להיות נגמר ונפסק אזי זה האיש חסד האמת הוא נותן במתנה יום אחד להלב הנ"ל והלב נותן היום להמעין ואזי שוב יש זמן להמעין וכשזה היום הולך ממקום שהוא בא משם אזי הוא הולך גם כן בחידות ושירים נפלאים מאד [שיש בהם כל החכמות] ויש שנויים בין הימים כי יש יום אחד בשבוע יום שני וכו' וכן יש ראשי

חדשים וימים טובים וכל הזמן שיש להאיש חסד של אמת הפל על ידי [היגו הכבד פה] שמשפר כל זה כי א נ י

תורה עשהאל 0508907002

מעשה משבעת בעטלרס חלק ז'

הולך ומקבץ כל החסדים של אמת אשר מהם התהווה הזמן פנ"ל...

נמצא שיש לי הסכמה מזה האיש חסד האמת שאני יכול לומר חידות ושירים, שיש בהם כל החכמות [כי כל הזמן עם החידות והשירים נתהוים על ידו פנ"ל] ועתה אני נותן לכם במתנה גמורה לדרשה שתהיו כמוני ונעשה שם שמחה וחדוה גדולה מאד.

הציפורן של הלב / ספירה

לילה אחד של ערב פסח. רגע לפני הגאולה. אני עדיין תחת סבלות מצרים...

עומדת על מרצפת המשחירה פניה אליי, מנפיקה לה חזרה פרצוף חמוץ במיוחד ועוברת להעניש בסדרת מבטים חמורים גזיר נייר סורר שנח בשלום על משכבו ברצפה. בגלגול הקודם (קרי; אשמורת הבוקר) היה הוא דף A4 לבן וחגיגי של 'מה נספיק היום'. בגלגול זה קשקשו עליו הילדים, הדביקו מדבקות וקרעו את קצוותיו בחינניות. לאחר כל ההתעללות הקדושה נזחו אותו על המרצפת הנ"ל. עתה אני עומדת ותוהה בעגמימות 'בעלדברית' אם להרים אותו רק כדי לראות מה לא הספקתי... ולפתע - עיני קמות, הולכות-פוצחות במחול מופתע ולא מאמינות למראה עיניהן -

הדף השסוע מחזיר לי ניצוץ שובב, קריצה לבבית וחיוך מנחם! 'את יודעת שגם אם את כמו שאת, לא מספיקה או לא מצליחה ו'דפוקה' - בעיני השם יתברך את ממש יקרה ומוצלחת ויש לו ממך כל כך הרבה נחת...' הידיים - ידי דף מקושקש, והקול - קול יעקב... קולו של צדיק רחמן...

וכך, בפוזת מרהיבה זו - על המרצפת, מול הדף החייכן וחורז הנחמות, פתאום הוא נולד - כיסופון חמוד, רך נולד, מתגעגע;

'אני רוצה לכתוב את הספר הזה. ספר שיספר על הפלא. איך מגיע רב'ה, מנהיג רחמן שכזה. ומצליח ללבב גם את הציפורן הכי חודרנית שלי, הכי כאובה ושקועה במ"ט שערי טומאה ואטימות!'

"אָבֵל הַצִּיפּוֹרָן שֶׁל הָרָגֵל, שֶׁל אוֹתוֹ הַלֵּב שֶׁל הָעוֹלָם"

כך יהיה כתוב בכריכה "הוא מלבב יותר מלב של

אחר..."

בספר הזה יספרו כל מיני סיפורים על מצבי ציפורן כאלו. אמנם, לא יהיו הם הכי פוטוגניים. ודאי לא לעיני מקצוענים הממצמצים מאחורי משקפי זהב. אבל הם יהיו סיפורים מדהימים. מרגשים. מתגעגעים נורא. ספורים של לב ומעיין.

הם יספרו איך אמא אחת צרחה על ילדתה במר לבבה, רק כי היא הייתה ממש עייפה ורעבה (האם הכוונה.

הילדה זה עתה קמה משנ"צ ערבה). רדתה בה בעוז ונהמה, שתכבד עליה העבודה פי כמה. ולמה היא שועה בדברי שקר ופטופטי חברות, במקום לנקות את המגירה והקירות... ואיך פתאום, למצב ציפורן זה, הגיע אליה מנהיג רחמן, ליטף וניחם. לחש לה באוזן שטובה היא גם כן, ועדיין אפשר לתקן. שגם בה השם רוצה וגם ממקום גלותי זה היא תצא...

עוד יסופר בו, בספר הקדוש הזה, על אישה אחת שהיה לה רצון עז לאכול איזה עב"מ שלא טוב לה. מין שריד שוקולדי לדור משלוחי המנות, ששרד את זלילת-הליל של הבנות. היא ידעה שהוא רק יעשה לה רע בנשמה ו-אוי, היא לא עמדה בפיתוי... וכשכל הקולות בלב שלה שידרו לה במנגינת 'נו נו נו' עד כמה פויה ונכשלת היא - בא רבי אחד, גדול וקדוש ומבין, שלא צעק עליה. רק ידע על הכאב והשריפה שבליבה.

אָיִי בָּא צִפּוֹרֵן גָּדוֹל וּפּוֹרֵשׁ כְּכַפְּיוֹ עָלָיו... וּמִן עָלָיו מִן הַחֲמָה... הוא אהב... הוא שר נחמה... הוא סיפר לה איך גם היא יכולה, להתחיל שוב, מהתחלה... אולי, אם תעזי הסופרת, אותה מענישת-גזיר-נייר הנ"ל, היא תוסיף ותספר קצת על עצמה גם בספר. על מצבי ציפורן כאובים כאלו. שהרב'ה, גואל רחמן ונחמן יכול גם להם, מלבב גם אותם, מגלה שגם במ"ט שערי טומאה לא אבדה תקוותם. לא, הוא לא נבהל, רק שיצעקו אל השם גם משם - ויגאל...

...ואז, היא הרימה את גזיר הנייר קטום האוזניים, מול 'מה נספיק וגו' מיד עצמה עיניים. ליטפה אותו בעדינות ואהבה, הפכה לצדו השני וכתבה:

"וְאֵי, סְמוּךְ לְגִמְרֵי הַיּוֹם... מִתְחִילִים לִשְׁלֹט רִשׁוֹת זֶה מִזֶּה... וּמִתְחִילִין לִזְמֹר חִידוֹת וְשִׁירִים נִפְלָאִים זֶה לָזֶה [בְּאֵהָבָה רַבָּה וְהַשְׁתַּוְקוּת גָּדוֹל מְאֹד מְאֹד]" והתחילה לשיר גם את השיר שלה.

הלב והמעייין רק תהיי מתגעגעת / ספירה

ימי הפסח הקדושים מחבקים אותנו באהבתו של השי"ת. בפסח קבלנו מתנת אהבה של גאולה מעל הטבע. אומר רבי נתן כי למרות שהיו ישראל גדורים בעריות עדיין לא נשלמו כליהם כדי להיות ראויים לגאולה והקב"ה עשה עמנו שלא כדרך הטבע והוציא אותנו מערוות הארץ (ליקוטי הלכות, יורה דעה, גילוח ה'). אחרי הנס הגדול מתחילה העבודה האמתית שלנו. ספירת העומר. בכל יום זועקים אנ"ש את געגועם אל המעיין: ואטהר ואתקדש בקדושה של מעלה... איך חשים את האהבה האלוקית ביום יום? האם זה אפשרי לטעום משהו מאותו געגוע מתוק למי שאוהב וחומל עלינו בלי גבול?

פרק הגעגועים הגדול מכולם נפרש לפנינו. משהו בלב זע. מתרגש למראה המילים הקדושות. איפה אני בכל הכיסופים הללו? האם השיר הזה נכתב גם עליי?

אבן המעיין שוכנת ברום ההר. משתוקקת אל הלב השוכן בתחתיתו. הלב נושא תמיד את מבטו למלעלה אלי האבן. הוא רוצה להגיע למעיין הנובע ממנה, זוהי משאת חלומותיו. שנים של כיסופים ואין ספור שירי ערגה שרו האחד לשני. מדוע אינם נפגשים?

שני מכשולים מונעים משני האוהבים להיפגש. האחד: החמה היוקדת על הלב, שורפת ומחלישה אותו. השני: הלב ברוב געגועיו חייב לראות את האבן כל הזמן, אחרת תצא נפשו. באם

יישאו אותו רגליו בטיפוס אל ראש ההר לא יצליח לראות את האבן, השיפוע יסתיר לו.

אז מה קורה כאן בעצם? מערכת היחסים בין הלב והמעייין נראית פרדוקס שאין לו סוף. כיצד אם כן יתרחש המפגש המיוחל? הרי אם תפסק חיותו של הלב לא יוכל להגיע למעיין. ואם לא יוכל להגיע לעולם, לשם מה עליו לסבול את הגעגועים הצורבים? מי הם הלב והמעייין ואיפה אנחנו בכל הסיפור הזה?

הלב - אלו אנחנו. הלב של העולם. רבנו מציין כי לב העולם הוא כגוף שלם. וכל חלק בגוף מלווה יותר מכל לב אמיתי הפועם בגוף אחר. כיהודים יש לנו סף רגישות גבוה ומשמעות קריטית לכל דבר. כשם שכל תהליך המתרחש בלב האדם משפיע על הגוף כולו, כך כל איבר באותו לב - גם אם זו ציפורן או עקב - הוא רגיש ומלווה יותר מלב של אדם אחר. כל מעשה והרגש של יהודי לא מסתכם באופן נקודתי לו בלבד. לכל מעשה שלנו ישנה משמעות כלל עולמית (לא סתם כבוד וקשה עלינו לפעמים...) הסנטימטר שאת מוסיפה או מורידה, הכעס שכעסת או התגברת הם לא רק שלך. הם כלל עולמיים.

המעייין -זוהי התורה שהיא כמעייין הנובע שאין לו סוף. התורה משתוקקת לבוא אל לב האדם. התורה אינה רק אוסף מצוות וחוקים, יש לה חיות משל עצמה. כל תורת הצדיקים, כל הדיבורים ששמעת אי פעם, רוצים להיכנס לך אל תוך הלב. הם מתגעגעים אלייך. וגם את - לב האדם משתוקק לבוא אל התורה. פנים רבות לה להשתוקקות היא אינה חייבת לבוא דווקא באורות גבוהים או בצימאון עז לרגשות קודש נעלים. כשזה קורה זה נפלא. אבל אין מי שאין בליבו השתוקקות. רבנו מתאר כי מערכת היחסים של הלב והמעייין מקיימת את העולם כולו. נמצא אפוא שזו מערכת שקיימת בליבו של כל אחד ומחיה אותו.

לקום בבוקר אל המרוץ. מצב הרוח התעורר עוד לפניך ומקריין לך רשימה תובענית וטובענית. לפעמים את רק רוצה להתהפך לצד השני ולישון. קמת? זה הלב שלך. את הלב של העולם. וכן, גם את כוספת אל המעיין. לתורה הקדושה, לחיים של חיות שמחה וטוהר.

המשך מעמ' קודם / יכ. יכ

ימים מאתגרים, מצבי שלום בית מעורערים, ניסיונות בכל החזיתות... המשכת? שרדת? גם אם הלכת במהירות של עשרים קמ"ש ברוורס את עדיין כוספת. זה לא כוח האירנציה או כל חוק טבע אחר. כל השתדלות שלך כאן ועכשיו מתוך הנתונים בשטח להמשיך ולאחוז בטוב נובעת מאותם געגועים.

החמה היוקדת מתארת את תאוות העולם ששורפות את הלב. רבנו הקדוש מציין כי דווקא מי שרוצה לکنוס בעבודת השם מראים לו התרחקות. את מחליטה החלטות יפות ונחושות. רוצה להשתנות ולהתקדם. המילים "עכשיו אני לא כועסת" עדיין על שפתותייך, ופתע-בום! הסטירה הזו הייתה ממני? אומר רבנו: דווקא כשאת מתחילה להתקרב לנקודת עבודה פנימית אמיתית גדלים הניסיונות. מאין יבוא עזרי את שואלת? אולי עדיף להישאר באותו מצב, ככה לפחות אני בשדה המוכר בלי "אתגר למצטיינות"? אך לא. הלב והמעייין הם המנוע הסודי המחיה את הבריאה כולה. מה יציל אותנו מהחמה? מגיע ציפור גדול ופורש כנפיו עליו ומגן עליו מן החמה - זהו צדיק האמת "גם ציפור מצאה בית" והיא מצילה ומגינה על הלב. את לא לבד במלחמה, הצדיק מגן על הלב שלך שהרבה פעמים נשבר לו. דעי, כל מעשה קטן שלך משמעותי, את הלב של העולם! אל תפסיקי לכסוף! אל תתייאשי. המטרה היא לא רק להצליח. זה יקרה איך שהש"ת יחליט בשבילך. המטרה היא געגועים וכיסופים. הכיסופים והגעגוע מחיים ומקיימים את העולם כולו. רק תהיי מתגעגעת! (מקור: נהרי אפרסמון מוהרא"ש)

חינוך לרחמים / ג. פלפול

בעת כתיבת השורות הללו מתחוללת מלחמה עקובת דם על שטח אוקרינה. מי עדיף שינצח? לא שייך אלינו הדין. השם יתברך יודע הכי טוב מה לעשות. אבל לנו בארץ יש גם מה לעשות! עלינו להפעיל את מידת הרחמים בתוכנו. הקדוש ברוך הוא מנהיג עולמו ב"ג מידות של רחמים. כשאנחנו מפעילות בתוכנו את מידת הרחמים אנחנו משפיעות מהשמיים את מידת הרחמים על עמ"י. **ובתור אימהות - יש לנו תפקיד חשוב: לרחם הרבה על הילדים שלנו.**

כשהשם יתברך ברא את העולם הוא רצה להעמידו על מידת הדין, ראה שלא מתקיים העולם בדין ושיתף את מידת הרחמים. אי אפשר לברוא עולם על מידת הדין! ואי אפשר לאמא להתנהל מול הילדים עם מידת הדין בלבד. אמא נותנת פקודות: תעשה כך, אל תעשה כך. אבל אמא היא גם מחנכת ומדריכה. כשהיא מתנהלת מול הילדים היא מפעילה מידות אותן ילדיה מקבלים גם בלי מילים. כשאמא נוהגת בוותרנות - הילדים לומדים לוותר, כשאמא מכניסה מידת הרחמים לחיים - הילדים מקבלים את היכולת להיות רחמנים.

בחלק המעשייה שלנו, מעשה משבעת קבצנים, לקראת סוף היום השלישי, מסופר על איש חסד האמת שמקבץ את כל החסדים שנעשים במהלך היום. במעשייה יש תיאור מופלא המספר שעל ידי כל החסדים שאיש חסד האמת מקבץ נוצר יום. יש כאן משהו שאפשר לקחת למרות המורכבות של התיאור. בזכות איש חסד האמת יש עולם! בערב, בזמן השקיעה, ייתכן שנגמר זמנו של העולם... אך בזכות החסדים - נוצר עוד יום. כמה גדול הוא החסד! מה אנחנו רוצות? שהילדים שלנו יהיו יהודים רחמנים, ביישנים וגומלי חסדים. על ידי הדוגמה האישית שלנו - זה גם יקרה! תני למורה להסביר לילדה שלך מה זה עם ישראל, אבל כאשר את תרחמי בבית - תראי שהילדה תלמד לרחם.

ילדך נעלב או קיבל מכה, לקח סכין וחתך את עצמו אפילו שהוא יודע שאת לא מרשה, לקח גפרור ושרף לעצמו את המצח ח"ו... ילדים הם סקרניים וזה טוב. זאת בריאות הנפש. ילדים שלא עושים שטויות - זאת נורה אדומה שיכולה להעיד עבור האמא, חלילה, על בעיה נפשית. אך עתה, לא משנה מה קרה, בזמן שכואב צריך רק לרחם, לא להגיד: "אמרתי לך", לא לטעון כנגדו "זה בגללך!", ואפילו לא: "זה כפרת עוונות וטוב לתיקון שלך". כשאדם כאוב וסובל הוא זקוק רק לרחמים. זה לא זמן של כל התוכחות הקשות. רק תשתתפי עמו בצער. כשילד נעלם אולר, זה כמו שאבדה לאיש עסקים אונייה! אחרי שיירגע אפשר יהיה לתת לו רעיונות איך להימנע מסכנה להבא.

כשאת מסרקות את ילדתך וזה כואב לה, תתייחסי. למה השם ברא כינים בעולם? בשביל זמן איכות אם-ילד, בואי נראה איך את מעבירה מסר של רחמים לילדה. סרקי בעדינות, אמרי: "סליחה צדיקה, לא רציתי להכאיב!". גם רופא שיניים מתנצל כאשר הוא מכאיב. השתדלי לסרק בעדינות יותר, בלי אכזריות. אם אנחנו נרחם ונצטער כשאנחנו מכאיבים להם נלמד אותם להיות רחמנים, נראה להם כיצד לא להתאכזר, איך להחביא את האכזריות הטבעית שיש לכל אחד, ולהפעיל רחמים.

בזכות הבעטליר השלישי, שנזכה להיות רחמנים, ביישנים וגומלי חסדים ושלידנו יהיו הסימנים של עם ישראל. אמן!

אין אני כבד פה כלל... / יכ. יכ

בכל מקום נשמעו דיבורים. במשרד הטלפניות דיברו ביניהן על המשכורת המתעכבת והשוו בין חברות מוצרי ניקיון, מתוכחות על טיב, סוג וכדאיות. באוטובוס אנשים דיברו מעליה, לידה, ובעצם, מכל הכיוונים כולם. הנהג צעק על ילד שנכנס בלי לשלם, גברת עם סלים התלוננה על הנוער של היום, שני סטודנטים התדיינו על המצב בעולם, גברת עם משקפי שמש גערה נמרצות בילדיה שלא הפסיקו להתקוטט. ילדות קטנות פטפטו מאחוריה על הטיול הקרב, ביכו על מר גורלן. המורה אסרה לקנות יותר מארבעה ממתקים, וכיצד יספיק זה הקומץ? אפילו היה אדון עם כובע קש אשר התיישב בכבודת במושב הסמוך ליציאה ודיבר עם כלב פודל באפודה פרחונית שנשא בידיו... כשירדה מהאוטובוס המשיכו המילים להתעופף סביבה בוקעות מהעוברים והשבים שמילאו את הרחוב. מילים תובעות, מתלוננות, צועקות, גם מספרות...

כשעברה במעבר הצר בין שני רחובות שקטו המילים. המעבר ריק. אין בו איש. אך גם אז בראשה נשמעו דיבורים וקולות, ממשיכים לדאוג, להסביר, לחשוב, לקוות... הפעם על חייה שלה. ליד בית כנסת עתיק עצרו רגליה. הקולות מתוכו עולים והומים בניגון מסולסל: "יתגדל וישתבח שמיא רבא - -", 'אמן' ו'אמן' יהא שמיא רבא' נשמעו מקהל המתפללים. היא הצטרפה, עונה בכול כוחה. ופתע - הרעש נשמע כמו השקט הכי מתוק בעולם, הקדושה שבוקעת מבית מקדש מעט, אופפת אותה ומגנה עליה מפני הדיבורים כולם. רגליה היו נטועות כך כמה דקות. נושמות את הקדושה שהתפרצה באמצע רוח הסערה של העולם. אלו הדיבורים הראשונים ששמעה מהבוקר. דיבורים שלא מחלישים או מגנים, שלא מריצים את הריק של העולם או דנים אודותיו. דיבורים טובים.

הבעטליר כבד הפה מספר לנו שאינו כבד פה כלל, רק מכיוון שכל הדיבורים של העולם אינם נחשבים בעיניו הוא שותק להם. הדיבורים של העולם הם פגומים בשורשם, הם מספרים על ההבל הבלים של העולם הזה, על ענייני גשמיות. מלהגים על תקוות קטנות ומאווים

כלים שלובים - על שטיפת כלים בעולם החירות / פילוסוף

הרוחני שאספה במהלך השנים, ודי ברור לה, בתור בחורה עמוקת מחשבה ומתוכננת, מה היא לוקחת מבית הוריה כצידה לדרך, ועל מה היא מעדיפה לוותר. אנחנו כמובן מלווים את הזוג בתפילות, ומתפעלים בכנות מהבאלעבוסטע החדשה שקמה לה מול עינינו, המתקתקת משימות בקצב מסחרר.

עד שיום אחד זה כנראה היה מעל הכוחות שלה. וכשנחתי לי מיום עבודה מאתגר במיוחד, והכלים של הצהריים חיכו בכיור בהכנעה ובהשלמה עם הגורל, פתאום הטלפון צלצל. בתי אהובתי בקול בוכים הייתה שם מעבר לקו: "אמא, אני כל כך עייפה, ויש לי הר של כלים בכיור, ואין לי כוח, אמא, פשוט נגמר לי הכוח... אני שונאת לשטוף כלים!". המילים שלה, ובעיקר הטון שבהן, לוחצות לי על אלף לחצני מצוקה אימהיים, וסירנות מהבהבות לי במוח, מגרשות את שאריות העייפות, באחת אני מתמלאת באדרנלין שמבריה אותי מהמיטה. וכך אני אומרת לה: "נכון, את לא אוהבת לשטוף כלים, וגם אמא שלך, מה לעשות... אז אולי תבואי את לשטוף אצלי, ואני אצלך? אז לא תהיה זו פעולה פשוטה, בנאלית, אפרורית, אלא מעשה חסד הרואי נדיר ורב משמעות שייזכר לדורות! מה דעתך?", דעתה נטתה לדעתי. היא הרגישה את המוח מתחיל להתעורר מתרדמתו, מזהה איזה עניין. יש פה פרויקט חסד ששכרו בצדו! מרוצה מהתפנית, אני מתקדמת עוד שלב: "בעצם, למה לנו לרוץ עכשיו לבית אחת של השנייה, בואי נשתמש בדמיון - את תדמיני שאת שוטפת אצלי, תוך כדי השטיפה בביתך, וכן להיפך... נו, פחות נוצץ, אבל אפשר לשקול. סיכמנו את העניין: אנחנו מתקשרות לעדכן בעוד שעה, שהכורים נקיים.

לאחר כשעה, שוב צלצול: "אמא, תגידי, שטפת באמת? כי אני שטפתי הכול, וחשבתי עלייך, והיה לי כוח!", "בטח שטפתי, יקרה שלי, ואת יודעת למה היה לך כוח? זה פשוט בגלל שיש חוט שקוף וחזק שמחבר בין הלב שלי ללב שלך, חוט של מסירות שנותן כוח לשתינו. זה פשוט... חוק כלים שלובים!".

אני חושבת לי, מה מוסר ההשכל מהסיפור שלי? מילתא דשטותא? אולי אבל לא רק. במבט קדימה לקראת חג הפסח - חג הגאולה, שהייתה כל כולה חסד השם על עמו, ישנן לא מעט נשים בעולם, שכמוני, המנוע הפנימי לא עובד להן ביעילות עם סוג הדלק הזה, ששמו "צריך". אם את אחת כזו, אולי מסיבות מובנות אימצת עם השנים את המחשבה שבמקרה שלך מדובר על סוג של "פגם בייצור". אבל אם ניזכר ביצרן שייצר אותנו ואוהב אותנו, הרי שחייבת להיות סיבה אחרת.

אז... אם את רוצה להתקדם, לא להתייאש, לפעול ולא להזניח משימות שחשובות לך, כדאי לבדוק איך המנוע שלך עובד עם דלק מסוג "אהבה", "חסד", "בחירה", "משמעות"... זה מבט שעשוי לשנות את כל התמונה, מבט של חירות, המשחרר אותנו מהכבלים המכבידים של תפיסת העמל כעבודת פרך, עבודות, עונש ואשמה, ומחבר אותנו לחלק האלוקי שבנו, ששייך לאינסוף.

אז... די לנו לפסוח על שני הכורים, יהי רצון שהשנה הזכה לצאת מעבודות לחירות, כל אחת בכלים שלה.

מאז שאני זוכרת את עצמי כילדה העדפתי יותר להתעמק ברעיונות מופשטים מלהתעסק בחומר ובלבנים, קרי - אהבתי לקרוא ולא אהבתי לשטוף כלים. למדתי לקרוא בגיל צעיר מאוד יחסית, ואף חלמתי לכתוב ספר. למעשה, אני זוכרת פעם אחת שחלום זה כמעט התגשם.

זה קרה בהיותי בת חמש. זאת יש לציין, שגיל חמש שלי היה לפני כמעט ארבעה עשורים, ניירות מעוצבים יפים היו אז ממצא נדיר ויקר המציאות. אני זוכרת איך נעתקה נשמת, כשקיבלתי לידי דף מעוצב אחד כזה, נוצץ, מזהב ומושלם, הסתכלתי עליו וידעתי מיד - הוא יהיה הכריכה של הספר הראשון שלי. אחר כך קיבלתי וגזרתי והדבקתי דקות ארוכות, וסוף סוף הגיעה העת לכתוב. כתבתי בדף הראשון - "היו היה". באופן מפתיע, מכיוון שלא היה לי מושג איך להמשיך, בזאת תם ספרי הראשון, ולמעשה היחיד בינתיים.

אבל למרבה הצער, הכישלון היחסי בתחום הכתיבה לא גרם לי משום מה להתמלא ביתר חיבה לעבודות הבית השונות, בטח ובטח כשהיה מדובר בשטיפת כלים. בגלל הסיבה הזו אכן לרוב על שטיפת כלים היה רק מדובר, בדרך כלל על ידי אמי היקרה והעייפה, שעבדה במשרה מלאה והשתוקקה לראות כיור ריק בשובה הביתה מעוד יום מפרך. כשהדיבור לא הגיע לידי מעשה, היה צורך בתוספת הסבר חינוכי, ואכן הוריי הסבירו לי שבעצם העצלות הטבעית היא שמונעת ממני להתגייס למשימה. עליי להשתמש בכוח הרצון, להיות חרוצה וכך יפתרו כל הבעיות השוטפות. הבנתי שכוח הרצון הוא בעצם המפתח - כשמשתמשים בו, מצליחים להתמודד. וכדי לפתח כוח רצון, צריך רק להתמיד במשימה שנואה המון המון פעמים. ואיך מתמידים במשימה מאוד מאוד שנואה המון המון פעמים? נו, בזכות כוח הרצון, הרי כבר אמרנו...

בהגיון המפותח שלי כילדה הגעתי למסקנה המתבקשת, שהעולם מתחלק לשני סוגי אנשים: אלה שהתמזל מזלם והם נולדו חרוצים ואוהבי עמל, ואלה שממש לא. ואם כך, למה לקחת לאלה הראשונים את התענוג שבעשייה?

למעשה, בשלב בוגר יותר בחיי, בהיותי אם לילדים בעצמי, התחלתי לחשוף שאולי, רק אולי, ולא בטוח כלל, אמי אף היא לא כל כך אהבה לשטוף כלים, למרות היותה חרוצה בהחלט לכל הדעות? כך או כך, השנים עברו, ולמרות התחזיות השחורות של סבתי הדאגנית בסגנון 'מה יהיה איתך, אם ככה המטבח בבית שלך ייראה...' אפילו התחנתתי. נושא הכלים נשאר פתוח, עולה ויורד. חיפשתי כלים לכלים, ומצאתי אותם - איך לא - בספרים אהובי נפשי. פעם זה היה "מעשה מאבדת בת מלך": כשניגשתי בכיור ומיקדתי את המבט, יכולתי לראות לא סתם ערימה מעצבנת, אלא "הר של סירים ומבצר של צלחות", מה שמילא אותי בתחושת שליחות מדהימה, למצוא את בת המלך ולהשיבה לאביה המלך בשלום. זה עבד פעם אחת, ו... לא חוזרים על בדיחה פעמיים, בטח לא שלוש.

פעם אחרת היה זה "בן המלך ובן השפחה שהתחלפו" - אז ראיתי בעיני רוחי את הכיור כגן, שמי שנכנס אליו תיכף מתחיל להרגיש שרודפים אותו, ואפילו שאין שם אף אחד שרודף באמת, כולם בורחים. במקרה זה אף השתמשתי בפתרון שמצא בן המלך האמיתי בסיפור - להציב את תמונת המלך, שבימיו היה שלום, במרכז הגן. בהשראת המעשה, כתבתי שלט מאיר עיניים "לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה" ותליתי אותו במרכז הקיר שמעל הכורים. עזר לעוד פעמיים...

אני שומעת לחשושים בקהל שמביעים איזה צד של ספק לגבי המשקל והמשמעות של העשייה הנדירה והחד פעמית שלי? כאילו, זו טיפה בכיור? אז מה? הרי זה קניין נצחי! עוד פעם, ועוד פעם, כיורים נוצצים לכבוד השם יתברך! הקלה היא בעיניכן?

מפה לשם, השנים לא עוצרות, והנה בתי הבכורה בשמלת כלולות, יפה וזהרת, מתפללת ומתחננת על הבית המדהים והמושלם שהיא חולמת להקים - בית נאמן בישראל. היא יוצאת למסע החיים, מצוידת בכל המטען

א. יפה לארחת את נאמי, פנני בתיה ופרופי
לחלפתות בקריצות ים סוף פפרטית לערן

שיחת חברות

איך נקרע לך הים?

שיחת חברות על המצרים שנושפים בעורף,
על מטהו של משה שנותן תקווה
ועל הים שלבסוף נקרע...

"אמר: צריך כל אדם לצעוק להשם יתברך ולישא ליבו אליו יתברך כאילו הוא באמצע הים תלוי על חוט השערה, ורוח סערה סוער עד לב השמים, עד שאין יודעים מה לעשות וכמעט שאין פנאי אפילו לצעוק. אבל באמת בוודאי אין לו עצה ומנוס כי אם לישא עיניו וליבו להשם יתברך, כי האדם בסכנה גדולה מאד בזה העולם, כאשר יודע כל אחד בנפשו..." (השתפכות הנפש)

פנני אירועים אם ללנים אלתפת אותן הים סוף לע צירת שפרויים הני פניך לקלטה לעצמה ליישוב רצות
ים סוף שלי:

עומדת לאחר חתונתי במרכז דירת הגפרורים, באחת משכונותיה הצפופות של ירושלים. מושיטה יד לימין - מוציאה כביסה מהמכונה, תולה אותה בידי השמאלית. בימנית שהתפנתה - מטגנת חביתה נחמדת וגו'. מבסוטית וטוב לה. דבר אחד העיב על רוחי הצעירה - לא הייתה לי פינה לעצמי להתבודדות שרציתי כל כך... אמנם ידעתי את גודל מעלתה של הידישע מאמע' השוטפת כלים ותוך כדי מדברת עם השם, אך נפשי כמהה לפינה משלה...

משה מניף את מקלו:

הכול סגר עליי... גליתי בדעתי מביתי... ולמיצר הזה מגיע רביה"ק ומחיה; אָחד מאנ"ש הִיה קוֹבֵל ומתנַצֵּל לְפָנָיו ז"ל בְּאֶשֶׁר שָׁיֵשׁ לוֹ צַעַר גָּדוֹל מִזֶּה שְׂאִין לוֹ מְקוֹם מִיְחָד לְעַבֹּדֶת הַשֵּׁם. כִּי בֵיתוֹ קֶטָן וְצָר מְאֹד... ועי"ז יִדְעוּ מִבְּלִבָּלֶת מְאֹד. הַשֵּׁיב לוֹ רִבִּיז'ל מְסִתְמָא אִם הִיה הַשֵּׁי"ת יוֹדֵעַ שְׁכָל בְּחִירָתְךָ וְעַבֹּדָתְךָ תְּלוּי בְּזֶה שְׂיִהֶיה לְךָ מְקוֹם מִיְחָד מְסִתְמָא הִיה נוֹתֵן לְךָ מְקוֹם מִיְחָד. וְעַכְשָׁו בְּדַאִי מְסִתְמָא אֶתְּהָ יְכוֹל לְהִיּוֹת אִישׁ קָשֶׁר גַּם בְּבֵית זֶה (חי"מ, תקפ"ח).

נחשון קופץ אל המים?

אני משחררת... והנה, שולח לי הש"ת רעיון מופלא; מורידה מהמדפים הקבועים בקיר שני וילונות אלבד צחורים, תולה תמונת נוף קסומה, מכניסה כיסא - והרי יש לי פינת התבודדות משלי...! אך דא עקא המים מגיעים לאפי צווארי עד לראשי! בפינה החדשה א"א לעמוד... אבל גם זה נפלא בעיניי, ממשיכה בינתיים להתפלל...

ואז נבקע לך הים...

ויום אחד, בהיר עד מעונן חלקית, אנחנו עוברים לדירה חדשה. הדבר הראשון שאני רואה בה זאת מרפסת ענקית עם המון המון שמיים ושרשרת הרי ירושלים פרוסים... היי! מגלה את השכנות ממול צופות בי בעונג... ממחרת לתלות בד יטה לבן ולצייר עליו בגואש להנאתי המרובה. מלא כחול וירוק וחיות ואהבה לרביה"ק, שגואל אותנו ממיצרי הדעת, המקום והנפש ושולח לי שוב דיבור מלא אהבה;

שלל ביזת הים שלי:

"הַצִּדִּיק אֹהֵב אֶת אֲנָשָׁיו בְּאֶהְבָּה גְּדוֹלָה... הוּא רוֹצֶה בְּטוֹבָתָם מְאֹד גַּם בְּעוֹה"ז שְׂיִהֶיה לָהֶם כָּל טוֹב, חֲצֵרוֹת מְצִיּוֹת וְגִנוֹת וְכִיּוֹצֵא" (חי"מ תע"א)

נאמי אהבתי הריק אנספית על ים סוף לע
סצירה רבליית ועל אילנות סלסלורה לע
גאלות-נצי

ים סוף שלי:

שיחת חברות תמימה שפתחה תיבת פנדורה ישנה מהעבר. משהו שלא חשבתי עליו מעולם כעל פרק שלילי בחיי, פתאום התחוויר ככה. חשתי כאילו מישהו עשה 'קלז אפ' על החלקים הפחות יפים שלי. המצרים שעטו מאחוריי פרסות סוסיהם מרעימות: 'תראי איזה בנאדם את! איזו התנהגות! איך לא שמת לב!'

לפניי שצפו הגלים:

לרגע אחד התנחשלו, עמוקים להחריד כתהום הערך העצמי הרמוס, ובמשנהו גבהו עד אימה, מסמאים בשובלי קצף לבנבן של בזיון ראוותני.

המים מגיעים עד אפי:

'את תעברי את זה, לחשתי לעצמי, 'את לא לבד'. ניסיתי לשווא להרגיע את הלב הדוהר. 'מה הכי מציק לך כאן?!' שאלתי את עצמי. בתוך המערבולת של 'מה חושבים עליי' ענו לי הגלים. משקפים לי את כל בבואותיהם של השותפים לעלילה. מתנפצים אל החוף ומתיזים מלח צורב.

הים שנבקע:

פתאום נזכרתי במילות האזמרה הקדושות על חצות הלילה, זמן בו מתעוררים חסדים גדולים ואז מגיע הקב"ה אצל הצדיקים ללמד זכות על ישראל על ידי חיפוש הטוב שבהם. והוא מצווה לארבע רוחות העולם שינשבו בגן עדן, הנטוע ממעשיהם הטובים של ישראל. כדי שאותו ריח טוב יגיע לנשמות ישראל ויעורר אותם מהשינה (עירובי תחומין ו' י"ב). משהו בתוכי התחיל להתנחם, להירגע. שוב עשו עליי קלז אפ, אבל הפעם על החלק הטוב. ריח גן עדן של מעשים טובים השיב את רוחי.

ביזת הים שלי:

כל פעם שאני נזכרת בחוויה הזאת עולה בי תחושה של נקודה טובה נצחית ובלתי מנוצחת. מין שילוב מיוחד של עוצמה עם ענווה. אני יודעת שמה שלא יהיה, מלך העולם, אבא שלי, תמיד רואה בי את הטוב. וזו אני האמתית!

התיבה המולתה הולציה מספרת על ים חיים סוצר לם מאבק הילרציות וצל הילוב לתמיצ אנצח

ים סוף שלי:

אם הייתי פוגשת אותי לפני קצת יותר משנתיים, הייתי אומרת לך שאין לי מוצא. מאחוריי נשפו זיכרונות עבר קשים שאיימו לעצור אותי לגמרי, לפני השתרע מדבר שלא הייתה בו שום תקווה.

נאלצתי לעזוב את הבית בגיל שש עשרה מכל מיני סיבות. אנשים טובים עשו כמיטב יכולתם לעזור לי אבל הייתי צריכה הרבה יותר מכפי שהם יכלו לתת. העולם איים לטרוף אותי, פיתויי איימו להטביע אותי, הרגשתי שאין לי בעולם הזה כלום. הלבד היה קשה מנשוא.

הים שעמד לפני:

לפעמים אני עדיין רואה את הים הזה כשבאים לי כל מיני ניסיונות או בעיקר זיכרונות קשים מהעבר. אני שוכחת שכל מאורעותי הם לטובתי, גם אלה שנראים לי הקשים ביותר.

המצרים מאחורי:

המצריים שלי, הגלות שלי, היא בעיקר האמונה שלא מגיע לי טוב, שבאתי לעבור בעולם דרך מלאת קשיים. שרק מתוך סבל אפשר לצמוח. אני מרגישה כך הרבה פעמים, אבל זוכרת להרים עיניים לבורא ולבקש ממנו שיעזור לי לגדול, לממש את הייעוד שלי מתוך הרפיה ושחרור.

המים מגיעים לאפי:

כשאני כמעט טובעת בהצפות רגשיות, כשאני מרגישה שהכול רודף אחריי וכישלונות סובבים אותי - אז המים מגיעים באמת לאפי. אני כמעט נחנקת.

משה מניף את מקלו:

המון פעמים ראיתי את משה מניף את המטה שלו. מגיל קטן אני נעדרת תמיכה כלכלית ורגשית מהאנשים שכביכול אמורים להיות הקרובים אליי ביותר, בכל פעם שהצלחתי לשחרר את הדאגות הכלכליות שלי, בכל פעם שאמרתי "פרנסה משמים" הגיעה אליי התשובה מתוך הנשמה שלי. אני יכולה לכתוב ספר שלם רק על הניסים שקורים לי בחשבון הבנק. אני יודעת שאני ראויה לטוב ביותר מאוצר מתנות החינם של השם. והקב"ה דואג להראות לי בדרכיו הנסתרות שאכן הוא בא אך ורק להטיב איתי.

ביזת הים שלי:

הידיעה והאמונה שהקב"ה טוב ורק טוב יוצא ממנו ואין רע יורד מלמעלה, מאפשרת לי יבשה קטנה לעבור בה, ובין מים סוערים למים סוערים אני אווזת בה חזק. אני מדברת עם בורא עולם, וכשאני מוכנה להקשיב לו אני מוצאת את התשובות שהוא מחכה לתת לי. הוא מוכן לעשות הכול כדי להטיב איתי, אז מי אני שלא?

פברור מקיינת בת מספרות לן על יצואת מצרים אלתיית: עליה אחויל ארצה. על ים סוצר לם בירוקרטיה וצל הפלם למוטיק זלמו האציה.

מצרים הפרטית שלי:

גרנו במצרים, אה, זאת אומרת בחו"ל. בבית ציורי בן שתי קומות. היו לנו שכנים מקסימים, עבודה נפלאה ורווחה כלכלית. אבל היה חסר משהו באוויר וביומיום, בשבת, ברגש ובמחשבה ובמה לא? היינו מצויים בגלות נוחה מדי, פסטורלית לחלוטין אבל חסרה עד מאוד.

על יציאת מצרים ועל נחשון שקופץ אל המים:

ביום בהיר ושמש בעלי הודיע לי בקול שקט ורגוע: "עוזבים", ניסיתי לשאול בקול שקט ורגוע: "מתי?" והוא ענה: "אחרי שבת". טסנו לקנות קרטונים, בדרך ניסיתי להשקיט את השאלות ולנתק את הרגשות. ארזתי חיים שלמים בקרטונים... עזבנו למסע בן ארבעה חודשים החולף על פני מספר מדינות. מסע מלא ויתורים, דמעות, תשוקה וקרבת אלוקים.

הים שמתרע מולך:

קשה היה לנו לערוך שינוי. פחדנו לחשוב הלאה. חששנו לחזור לארץ אותה עזבנו לפני קרוב לעשרים שנה. פחדנו על הילדים - איך ישפיע עליהם המעבר. חששנו מחוסר הוודאות. ידענו שאפילו אם נרצה לעשות שינוי זה יקרה רק עם תפילה. אני אישית התחננתי לרצות לוותר על הנוחות, עבודה הטובה, קהילה חמה ומחבקת וחברות הנפש...

המים מגיעים עד אפך--

אחרי ארבעה חודשים של טלטולים במדבר, אה, בדרך, הגענו לארץ הקודש. אנחנו עומדים בשדה התעופה, עייפים מהמסע. מצרים/חו"ל מאחור, ארץ הקודש מלפנים - וביניהם מפריד ים גועש של בירוקרטיה, אטימות ואדישות. הרמנו אליו עיניים כמו שעשינו לאורך כל הדרך והתחננו: "אבא קרע לנו את הים, תש כוחנו, אנא!"

והים נבקע:

לבסוף הפקיד חוזר בעיניים מושפלות, גאוותו ועקשנותו נמוגה. "טוב, תנו לי את המסמכים שיש לכם, נסתפק בהם. פעם הבאה אתם--" לא הספקנו לשמוע את ההמשך, פשוט התחלנו להודות ולצחוק, עברנו את הים!

"למוליך עמו במדבר כי לעולם חסדו, לגזור ים סוף לגזרים כי לעולם חסדו"

תינוקת של רבנו

לפרוץ אספירת:

ליל שבת קודש. בית החולים זיו נם את שנת הליל במסדרונות מוארים. אני ערה, נרגשת. בתוך עריסה שקופה שוכנת ילדת חלומות, תינוקת-פז. פלומה רכה. מגע משי. אפון זעיר, נשימות קצובות. פלא. בריאה אלוקית לא נתפסת. את באמת שלי, בובה? לראות אותך ולא לשבוע. ארבעה תינוקות נולדו לי לפני, ארבעה ילדים יקרים ה"ו. והרגעים המכוננים האלו, של התפעלות מהעולל החדש, לא יימוגו מזיכרוני לעולם... אך הפעם זה אחרת. בתוך ההודיה שעולה על גדות הלב יש גם פליאה והשתאות. מהיכן הגעת לכאן תינוקת? מאילו עולמות? נשמה קדושה וטהורה, איך זכיני אלייך? יתגדל וישתבח!

כי כמו שארבעתם באו בהפרשים קצובים וצפופים עד מאוד, כך לפתע זה עצר ושיניתי סטטוס, מצאתי את עצמי מתגעגעת לתינוק שנים רבות, עשר במספר. התפללתי, רציני, השתדלתי, אך נראה שמשמייים רצו אחרת. לא דחקתי את השעה, לא הייתה סיבה. אבל הרצון שלי לזכות לעוד נשמות יקרות לא חדל...

לפני שנה וחצי התחלתי ללמד את הספר 'סיפורי מעשיות' לרבי נחמן מברסלב בקו נשות ברסלב צפת. הספר הזה משך אותי כבחבלי קסם. המעשיות המתרחשות בארמונות מלכים, במדבריות, שדות ויערים, העלילות המפותלות אפופות ההילה המסתורית, יחד עם מילותיו של רבינו כובשות הלב... זה היה לימוד יומי, עקבי. החברות קיבלו בשמחה את הלימוד החדש. אף לא נשארו 'חייבות' והקליטו דיבורי אמת וביאורים מנקודתן הטובה ומהתעוררות הלב שהמילים עוררו אצלן. מאמר רבנו "העולם אומרים שספורי מעשיות מסגל לשנה, ואני

רבי נחמן אומר שקריאת המגילה היא בחינת סיפורי מעשיות משנים קדמוניות, ולכן קראנו לה: 'הדסה', היא אסתר המלכה.

"תראי את זה!", בעלי מושיט לי את ספח תעודת הזהות המעודכן, משבצת חדשה ומרגשת של הדסה שלנו מתנוססת שם. "תסתכלי על מספר הזהות שלה", מכון אותי לשרשרת הספרות השחורות והנמליות שיש כמעט לכל בן תמותה בעולם. אני מטיבה מבט ורואה אותו מיד. באמצע מספר הזהות של הדסה מחייך אליי המספר 148, גימטריה נחמן. כמו אומר: המעשיות, המעשיות...

ואולי נשים שיקראו את הסיפור שלי, כאלו שמחכות לפקודת ישועה ורחמים ברוחניות או בגשמיות, שרוצות להוציא דברים מהכוח אל הפועל ולהחזיר לעצמן את הכוח דקדושה שהגלות המרה מטשטשת ומרחיקה מאתנו בלי משים - ייקחו את הספר הקדוש הזה, ובפשיטות ותמימות יקראו את המילים...

ואולי בעצם, נעשה זאת כבר עכשיו? בעמוד 2, שוכן קטע המעשייה החדש. מספר על הבעטליר השלישי, הבעטליר כבד הפה, שידוע לשיר שירים וחיודת נפלאות לבורא עולמים. בתוך המילים מתחבאות רפואות נפלאות, רפואות שאפשר להבריח מתחת לרדאר של היצר הרע. רבנו רצה שאנחנו הנשים נקרא את המעשיות. הוא כתב אותם באידיש, השפה המדוברת של לפני 200 שנה, במיוחד בשבילנו...

ואולי בזכות המעשיות הקדושות, תיוולד לנו גאולה עוד השנה? אנחנו מחכים! מחכים שאי אפשר לתאר!

שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם אִישׁ אֶחָד מֵאֲנָשֵׁי רַבְּנֵי זְכֵרְוֹנוֹ לְבִרְכָה שְׁשָׁמַע מִפִּי הַקָּדוֹשׁ לְעֵנֶיךָ מֵה שְׂרָצוֹנוֹ הִיא שִׁדְפָסוֹ הַסְּפוּרִי מְעֵשִׂיּוֹת גַּם בְּלִשׁוֹן טִיטִישׁ שְׂאֵנו מְדַבְּרִים בוֹ, וְאָמַר אֲז שִׁיכּוֹל לְהִיּוֹת בְּנִקֵּל שְׂאֵשָׁה שֶׁהִיא עֲקָרָה תִּקְרָא בָהֶם אִיזָה מְעֵשָׂה וְעַל יְדֵי זֶה תִּפְקַד לְטוֹבָה וְתִזְכָּה לְבָנִים... (חיי מוה"ר"ן כ"ה)

אֲמַרְתִּי שְׁעַל יְדֵי סְפוּרֵי מְעֵשִׂיּוֹת מְעוֹרְרִין בְּנֵי אָדָם מִשְׁנָתָם... התקיים על כולנו, ולא רק שעורר, אלא גם הוציא דברים מהכוח אל הפועל. זכיתי להוציא לאור את הספר 'רק תהיי מתגעגעת' בפסח דאשתקד בזכות הלימוד הזה. ספר שעוסק כולו במעשה מאבדת בת-מלך ומשולב בסיפורי חיים מתגעגעים של נשים ששיתפו. גם עלון 'חברות מקשיבות' שאתן מחזיקות כעת יצא בעקבותיו...

אך היה עוד דיבור של רבנו. **"הָעוֹלָם אֹמְרִים שֶׁמִּסְפוּרֵי דְבָרִים אֵינָם בָּאִים לְיַדֵּי הַרְיָוִן, וְאֲנִי אֲמַרְתִּי שֶׁמִּסְפוּרֵי דְבָרִים שֶׁל הַצְּדִיק שֶׁמְעוֹרֵר עַל יְדֵי זֶה בְּנֵי אָדָם מִשְׁנָתָם עַל יְדֵי זֶה בָּא פְּקִידַת עֲקָרוֹת..."** בזמנו, כשיצא הספר לאור, ניחמה אותי חברה קרובה: "נתנו לך ספר. נולד כאן משהו, תשמחי".

תמונות חיים

ו א כ ן , תהליך ההוצאה של הספר היה מאתגר כל כך, שהסכמתי איתה בכל לב. ממש סוג של לידה. אך ההפתעה הגדולה הייתה לקראת סיום הלימוד. כשאנחנו בעיצומה של אחת המעשיות האחרונות גיליתי שאני מחכה לאוצר הכי יקר בעולם. מאמר הצדיק התקיים בי כפשוטו. נפקדתי בפקודת ישועה ורחמים. עתה כשהמתנה המתוקה כבר כאן, טוב להודות להשם!

כשחשבנו איך לקרוא לה, חיפשנו שם שקשור לסיפורי מעשיות. שיעיד על הנס, על הישועה.

הגלות לא מתאימה לי!

ומדוע לא הולך הוא להיכלו של משיח ומושך אותו משם, שיבוא כבר? שיבוא ויגאל? טמנת את ראשי בפרוכת הכחולה, הדמעות פרצו כמו לפי הזמנה מערפלות את כל שדה הראייה לגוש אחד מתחנן ומבקש. הייתי רק אני והצדיק שם ואפילו שנשים רבות הצטופפו בסמיכות אליי, לא חשתי בהן כלל. המילים יצאו מפי, כאובות, צועקות, מבקשות, מתחננות...

"אהה, רבנו! תביא לנו את המשיח, תביא את הגאולה! תמצא את משה רבנו, תקיץ את האבות הקדושים ממערת המכפלה, את

בחוף, והקבוצה כולה הייתה מצויה בשלבי התארגנות אחרונים. הרגשתי מחנק בגרון. הקושי של הפרידה הדהד בעוצמה, כואב ומציף. הייתי שבורת לב. צרות ישראל עלו גבהו, ואין כבר כוח להכיל את ההסתרה של הגלות. מה יהיה, ריבונו של עולם? עד מתי נשב בעמק הבכא? מתי כבר ההסתרה הזאת תסור מאתנו ואתה תתגלה?

באותה העת הייתה לי התעוררות מיוחדת לבקש מהצדיק שיפעל עבורנו גאולה שלמה. אורו עצום מאיר מאומן הרחוקה על כל יושבי הארץ,

צִיפּוּרֵי פֶלְעֵאון אספירת:

רגע הפרידה מצינו של הצדיק הוא רגע לא קל שעובר כמעט על כל מי שנסעה לאומן. הגיע הזמן כבר ללכת אבל הרגליים נטועות במקומן ממאנות לעזוב. עוד קצת להתפלל. עוד קצת לבקש. עוד לא הספקתי, ועדיין לא נפתח לי הלב, לא רוצה לחזור הביתה, ומי יודע בעוד כמה זמן ניפגש, אני כבר מתגעגעת...

בסיומן של אחת הנסיעות ניגשתי לקודש פנימה עם המזודה הארוזה. הרכב המאסף כבר המתין

לנפש היהודי בשום פנים ואופן! ואפילו שהיא נטע זר בתוכנו, הרי אנחנו בתוכה כבר 2000 שנה! בוודאי שנסתדר כולנו בגאולה, הגאולה מתאימה לנו הרבה יותר! אנחנו שייכים אליה בכל נפשנו ומאודנו. אני לא מפחדת! תביא אותנו לשם, ליעד הנכסף, תוציא אותנו מביצת הגלות, שמרוב שהשתרשנו בתוכה, נדמה לנו שאין מציאות בלעדיה. רבנו, לך לקן ציפור, תגיד לאלהיו הנביא, שבוודאי כולנו נסתדר עם הגאולה. אל תתחשב בחלישות הדעת שלנו, אנחנו נעבור את זה. נעבור בשלום את הגשר הצר שבין הגלות לגאולה. אנא רבנו, תפעל בשבילנו, שבקרוב ממש זה יקרה!

מס' 1000 יום לנשואין ציבורי

תקופה: 05041160960 16 כתבי עת

NEKUDATEMET148@GMAIL.COM

(צינור ציבורי לציבור תלמידי חיים)

מבפנים: "ציפורה, למה את דוחקת את הקץ? ואם אינך ראויה להיגאל? ואם אינך ברשימת הזוכים? מה יהיה אז? איך תסתדרי?", קפאתי על עומדי. האם יכול להיות שאין לי חלק בגאולה? האם יכול להיות שאני שייכת לגלות הזאת? שכאן, במציאות החסרה והדלה אמשך ואשאר? אך מיד התעצמה בי הידיעה – לא! זה לא יכול להיות! הגאולה שייכת לכולם וגם אליי! כולנו נהיה בה, וכולנו נסתדר בתוכה. והשאלה הזאת היא רק עוד תעתוע מבית הבעל דבר.

וכך טענתי לפני רבנו הקדוש, שליחו הנאמן של בורא עולמים, טענה ניצחת כנגד היצר הרע. טענה- מתנה לבורא עולמים שאוהב 'שמנצחים' אותו בתפילות:

"רבנו, אני לא דואגת! אני לא דואגת כלל! איך הסתדרנו עם הגלות? הגלות לא מתאימה

האימהות הקדושות! תגיד להם שימליצו טוב בעדנו, או רבנו... לך לדוד המלך, תגיד לו שיבוא וימלוך עלינו שוב, תבקש מרחל אמנו, שתגיד לו שאין לנו כבר כוח לחכות יותר, אנא...", אני מתפללת ובוכה, מתפללת ובוכה, נמצאת כולי בתוך הבקשה העמוקה והקיומית ביותר בעולם - הבקשה לגאולה. הגאולה שתלויה ועומדת אי שם בשמיים, ותהום הגלות מפרידה אותה מאיתנו באכזריות נוראה, בולעת את כולנו לתוכה, מוצצת מאיתנו את לחוחית הרגש והשמחה, מותירה אותנו ריקנים ומטושטשים, טרף קל לתאוות והבלי העולם הזה. כמה אפשר להישאר בבוץ של הגלות החשוכה והמאיימת הזאת? די די די, אנחנו לא יכולים יותר. אנא השם הושיעה נא! המשכתי להעתיך בכול הכוח. פתע נדלקה בראשי נורה אדומה ומצלצלת. התפילה פסקה באחת, ושאלה מפחידה ומשתקת ניסרה

לא להתבלבל מפרעה! / 15.8

- פה-סח! לאפס את עצמי. תודה רבה לך שזיכית אותי לעשות כאלו דברים נפלאים. תודה שנתת לי רצון וחשק, שנתת לי שמחה, שנתת לי מה לעשות! שאני יכולה לעמוד על הרגליים, שיש לי דעת איך שוטפים כלים, שיש לי נוזל כלים... את צריכה משהו ממישהו? קודם כל תבקשי מהשם, אחר כך- תפני לבן אדם. לבקש פעם אחת - זה מספיק. אם יעשה כדברייך - מה טוב. אם לא יעשה - הכי טוב! רק השם הוא שמחליט אם יעזרו לך או לא. השם הוא שנתן לך את העצה לבקש מפלוני. עתה זה המבחן שלך: אם מי שביקשת ממנו לא יענה לבקשותייך, האם תראי את הבן אדם מולך או שתתחברי להשם? אם את מרגישה תחושת כעס מעקצצת בך, אם את חושבת - בגללו התעצבנתי! תחשבי מסלול מחדש ותחזרי לאותה העמדה: בורא עולם, אם הוא לא עזר זה אתה שלא נתת לו את הרצון / הכוח / השמחה לעשות את זה! עכשיו שאני איתך, אני מתבלבלת, לא עושה מציאות משום בן אדם... אם השם לא נתן לך, את צריכה להשתטח על הרצפה? הוא המנהיג של החיים שלך. הוא מנשים אותך כל יום, הוא יודע מה טוב בשבילך. תגידי: אבא, תודה! אני מלאת תודה. אתה מנהיג הכול. אני לא נכנסת לכעס או לבלבול. כשהשם יתברך נתן - עלינו להודות ולהלל. כשהשם אומר לא - גם נדע להודות ולהלל! שנזכה לראות את השם מכל מקום ולשמוח בהנהגה שלו גם כשלא הולך לנו, אמן!

להצטרפות לקו השמחה והאמונה של הרבנית סיגל בנין וכן לקו השמחה ניתן לפנות ל: 052-7680969

עם ישראל חיו במצרים וסבלו כל כך הרבה, 210 שנים התענו תחת שעבוד פרעה הרשע. במשך כל השנים הללו, חשבו ישראל שכל עול השעבוד והסבל הוא רק בגללו. רק כשהבינו שאין עם 'מי לדבר' ויש רק השם בעולם, הם צעקו, ואז: "ותעל זעקתם השמימה".

יש שיר שאומר: "בן אדם צריך לעבור בעולם הזה כמה בלבולים, כמה מכשולים, כמה גלגולים, עד שהוא תופס ש... יש רק הקדוש ברוך הוא". וכך כל אדם.

אם האדם יבין שהכול זה אחיזת עיניים, שיש רק השם בעולם ורק אליו יש לפנות, כל החיים שלו ישתנו. מה הייתה הבעיה של עם ישראל במצרים? פרעה הרשע. מה זה פרעה? פה רע! רבנו אומר שכשאדם חושב, המחשבות יוצאות בקול דק מהפה שלו - הוא לא מרגיש אפילו! לכן כשאדם חושב: זה בגללם! זה הם עשו לי! הוא לא מגלה מלכות השם... הוא בהסתרה... עוברים עליך קשיים? אין בעיה. אל תחשבי שזה בגלל סיבה פלונית או אלמונית, יש רק השם בעולם! רק ממנו לבקש ורק אליו לפנות, אחר כך תעשי השתדלות קטנה, וזהו! תהיי חזקה בדעתך שהשם הוא המוציא לפועל, מה שהשם יעשה איתך יהיה שווה בעינייך, "שיוויוני השם לנגדי תמיד", אם ייתן - טוב, אם לא ייתן - עוד יותר טוב. כשאני יודעת ובטוחה שמה שקורה לי זאת הנהגת השם, והנהגת השם היא נפלאה, אני לא נתמכת באנשים אחרים.

אחרי שעם ישראל יצאו ממצרים - זיכינו לפה-סח. פה שמדבר עם בורא עולם. חייב לעבור עליו, נכון. אבל מה אני עושה עם מה שעובר עליי? האם אני מסתובבת עם מחשבות של האשמות ודאגות? חושבת שזה בגלל אנשים או בגללי? אני מסתובבת עם תלונות? אם כן - אני בעצם חושבת מחשבות שליליות, וזה בדיוק מה שמושך אליי את הגלות ואת מצרים... ברגע שאבין שהשם הוא שמסובב את כל הסיבות, אז: "ותעל שוועתם השמימה", אני קוראת אליו יתברך, מוציאה לפני השם את מה שעובר עליי והוא ורק הוא ימשוך עליי את הישועה.

וזה בכל העניינים כולם. ניקית את הבית, את מצפה שכולם יבינו שכשהכלים שטופים והכביסה נקיה, יש מישהו שעשה את זה, והמישהו הזה שווה הערכה. את רוצה שבני הבית יגידו לך: "וואו, אשריך! ממש תודה רבה..." אבל אם לא יגידו? 'תתפוצצי מעצבים'? לא! תחזרי להשם

יוצרי אהבה/ את האהבה

חדש!

ניתן להזמין ערבי בית עם צוות
'חברות מקשיבות',
התקשרי:
054-8478058

קו ההתחזקות

02-6633554

הקו שלך להתחזקות אמיתית!
שיעורים של נשות שלומנו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

צילי אהבתך / ח. סלע

אחרון השיכורים כבר הלך הביתה ואפילו כבר
חילקנו את שאריות הממתקים הרבים...
והשקט הזה שאחרי הסערה מזמין עכשיו את
כל אין סוף הרוחות המבהילות שינשבו בתוך
ליבנו עד שנהיה מסובין סוף סוף סביב שולחן
הסדר הנכסף...

כמה חשוב לזכור שבאמת-באמת כל אחת
מאתנו היא ציפור קלה שבשבילה כל ההרים
הופכים מישור. ציפור שמטה אוזן.

ציפור שיוודעת לשמוע במעופה את קול מיתרי
הכינור - צילי אהבתו של בורא עולם.

בוא אבא בוא

לכאן אל תוך השקט

אל הכאב אל תוך החשכה

כי רוב הזמן

לבד אני הולכת

מבלי לחוש

צילי אהבתך

כי רוב הזמן

לבד אני חולפת

העננים סופרים את צעדיי

בלי לפרוש כנף

אני נודדת

כה עיפה

כברות שמורות עיניי

כשאני איתך

בכלל איני פוחדת

כשאתה איתי

אני ציפור קלה

כמו הרוח שמרחפת

סודות כמוסים

איתך היא

מגלה

כשאני איתך בכלל איני פוחדת

כל ההרים

הופכים להיות מישור

כשאתה איתי

עמוק מתוך התכלת

שומעת רעד

מיתרי כינור

קבצי לך חסדים של ערב פסח

ערב פסח כשר ושמח לכולנו, איזה קטע מעשיה קסום ומרטיט! הלב והמעייין, כבד הפה
המקבץ חסדים ומביא אותם לאיש חסד האמת שנותן אותם מתנה ללב והוא נותן אותם
מתנה למעייין... זה לא מסובך בכלל. זה פשוט החיים שלנו. את האמת, מאחורי הקלעים,
רציתי לתאר לכן את רחל נתקפת באילמות סלקטיבית. בהשפעת כבד הפה שאינו מדבר
חסרונות וכל אימת שדבר גנאי מתגנב ללשונה היא נאלמת דום. רציתי גם לכתוב לכן על
הלב והמעייין אצלנו בבית סמוך לגמר היום, קרי אמא – המעיין, והילדים - חיים של אמא
בלב, שלא מצליחים להיפרד זה מזה. לגלות לכן איך מאחורי כל שעות ההשכבה עומדת שעת
ההקשבה לו אך נשכיל להאזין לאותו צליל קסום של געגועים המתנגן בלב האם האוהבת
אל פרי בטנה. ועכשיו הרררגע למיטה!

ובכן חברות יקרות, בשורות הבאות ננסה להשכיל אל סודם של ימים נפלאים אלו. נטה
אוזן אל דיבורו של כבד הפה שמגלה לנו שכל הבריאה שרה שיר נפלא להשם יתברך שיר
על חסדיו שבכל יום.

קמת בבוקר לא הרבה אחרי שהלכת לישון. הבטרייה שלך מהבהבת על פס אחד בתוספת
הערה של 'הטען סוללה'. את הולכת על אוטומט להפעיל עוד מכוונה. אדי האקונומיקה
מאמש גורמים לך לגירוי קל עד חזק בתוספת קדחת השחת. "אההפפצי!" את משחררת
עיטוש על-קולי לחלל האויר. ומיד קופאת באימה. "שהתינוק לא יקום לי עכשיו! שישן עוד
קצת!" - אבל הנה זה קרה והיללה התינוקית המתוקה מנסרת את החלל: ש ו ק ו !!!
חסד יקירתי. כי אמרתי עולם חסד יבנה. בני את עולמך מצאי תמיד את החסד.

אתם משפחה ברוכת ילדים עם אגף בנות מאוכלס, איזה יופי. השכנות נועצות בך מבטי
קנאה מול הצוות המורחב ב"ה. את מחייכת בהתאם. ב"ה הן אלופות, כן. אלופות בלעזור
כשיש להם חשק ויצר טוב או תנאי יציאה מעודדים מובטחים. טבעי, ברור, הכול טוב (אין
כמוכן בנות החיל שלי! שולחת לכן צל"ש אמיתי מעל במה זו! רואים שאתן בנות של רחל!!)
עד ששוב מכה בך הסטטיסטיקה: את עובדת והן עייפפפות. הספה ממגנטת אותן בכבלי
קסם. אחרי שלבי יקיצה בדמדומי הצהריים התאוששות רבת פיהוקים קורעי לב והתרפקות
על ההיסטוריה הכלל עולמית: "אמא איך עשיתי לך אתמול את המקרר?!" ("מהממם מותק!
אין עלייך! וגם עליי"), הן נעלמות מעיני העסוקות. מסבירות היטב ש"אמא, בלילה יש לי
הכי הרבה מרץ" מה שמתברר כנכון. ושוב מתחילות את היום בחצי הליל. ממשיכות בדואט
של שואבי אבק עם השכנים ליד.

חסד, יקרה. חסדי השם לעולם אשירה. נכון יש המון עבודה ואת רק אחת, אבל יש גם המון
חסדים בדרך. אל תשכחי אותם. לכן בדרכו של כבד הפה שאוסף ומקבץ חסדים!!
עוד מקבץ חסדים קצר:

רשימת הקניות/משאלות הולכת ומתארכת ככל שעלוני המידע משמינים. התלושים שבושים
מלהגיע. את שונאת את העומס של הרגע האחרון בחנויות ושוב מוצאת את עצמך בתורי
המתנה בלתי נגמרים ספוגי ניחוחות סנט מוריץ ואקונומיקה מידיהן של צדקניות עמלות.
הלכתם לחלוקה במסע מאתגר עם כל עמישראל הסוחב תפוחי אדמה בהמוניו, ואבוי!

הגי.אמ.סי הפרטית קרי עגלת הקניות התפגרה סופית בדיוק
ברגע הגורלי של הנחיתה מהאוטובוס למדרכה.

חסדים אהובה. את מוקפת חסדים. הן במעשייך
והן במעשיותיך. עלייך רק לאבחן אותם. להבחין
בהם!

הבה נקבץ החסדים ונזכה לעוד יום של אהבה
במתנה.

פסח כשר ושמח! שלכן, רחל.

להתפלל על השלום והתקשורת בבית

מי שיש לה אמונה מכניסה ללבה שכל מאורעותיה, הכול כאשר לכל, הם רק מהשם יתברך לטובתה. מטרתו יתברך היא להפוך אותה קרובה אליו ולזכות אותה לעשות רצונו בלב שלם. רק להתקרבות אליו יתברך ייקרא: 'התקדמות בחיים'. דרך מאורעות החיים השם קורא לה: 'בואי, פני אלי, הקשיבי לי, התפללי אלי בתוך המציאות והרגעם'. אישה ותפילה זה דבר אחד. ככל שאישה נשית יותר היא מתפללת יותר. היא נהיית אש להשם. ועל כך זכור לי סיפור.

לפני הרבה שנים באחד הכנסים למדריכות כלות פגשתי אישה חשובה ושמה 'הרבנית דסקל'. הרבנית היא מדריכת כלות ותיקה, העוסקת יחד עם בעלה בהדרכה וייעוץ בשלום בית. ניגשתי אליה בהתרגשות. זאת הייתה עבורי הזדמנות לראות מקרוב אישה חשובה כל כך. אחר כמה מילות פתיחה, ביקשתי: "הרבנית, אולי תוכלי לתת לי איזה 'טיפ' לחיים?" הרבנית הסתכלה עליי ואמרה: "בשביל לזכות לשלום בית, זה או שאת תלמדי על כך שיעור מדי יום, או שתמסרי שיעור מדי יום, אחרת - נופלים!". אמרתי לה: "הרבנית, אני לא מוסרת כל יום שיעור, וגם לא לומדת כל יום... אבל אני משתדלת להתפלל על זה כל יום!". הרבנית נהנתה מדבריי והסכימה איתי מיד: "אם את מתפללת על זה, את לא תיפלי". ואכן, לפני כל לימוד חשוב לזכור לבקש על השלום ועל התקשורת כי זה העיקר.

אחר כך היא אמרה לי: "אומנם את צעירה מאוד, אבל כיוון שכבר נפגשנו תני לי גם את 'טיפ' משלך". הרהרתי לרגע ועניתי: "אני עובדת בשירותו של בעלי. יש לי מדים ליום חול ומדים לכבוד שבת. יש לי שעות עבודה: 24 שעות ביממה, אני בשבילו ולשירותו!", הרבנית שמחה מאוד מה'חידוש' של הצעירות שלפניה. כי באמת, הדבר הזה נחרט בליבי תמיד: העיקר - זה בניין הבית. כל היהדות מדברת על זה. ובזאת אני רוצה להתמקצע.

ידידה שלי, בעלת תשובה יקרה, אמרה לי פעם במרירות: "אני לא מבינה למה חזרתי בתשובה. בעלי לא לומד תורה, הילדים לא חרדים. מה נשאר מה'תשובה שלי'?" אמרתי לה: "שווה לחזור בתשובה ולו רק בשביל להקים בית על אדני התורה אפילו בפשטות. מקום בו ישמרו על השולחן ערוך בכל דרגה שהיא: שבת, טהרה, כשרות... ואם יהיו יחסים טובים בין האישה לבעלה, הרי זה כבר קיום תורת הבית!". המטרה לשמור על הבית היהודי היא כשלעצמה חשובה. היצר הרע גם הוא יודע את זה ולכן הוא עובד שעות נוספות על פירודם של בתיים. הוא שם לעצמו מטרה להפריד בין אנשים, ולצערנו גם מצליח בכך הרבה פעמים. זוג שהתחתנו בחופה וקידושין ובתוך הבית שומרים את הבסיס - שווה היה להם לחזור בתשובה ולו בשביל זה. על פי דת ישראל זוג שמתחתנים כבר נקראים 'משפחה', אף ללא שהגיעו הילדים עדיין. כדי הצליח במטרה הזאת של בניין הבית שווה להשקיע את כל כוחות הנפש, הרוח, והאמצעים. אישה שתעשה כן - תקבל שכר על כך עוד בעולם הזה. זהו פרויקט חיים שדורש מאמץ ללא הפסקה, הוא לא קל, והרבה פעמים אף מאתגר מאוד. אך מוהר"ת כבר אמר לנו ששווה להתפלל בבוא רפשי וטיט אפילו בשביל לקיים דבר קטן שהוא רצון השם. דבר קטן הכוונה הכנה למצווה, חלק ממצווה, קל וחומר על דבר ענק שהוא הכי גדול בכל היהדות: בניין בית בישראל.

על פי רוב הקושי לעמוד על בניין הבית הוא במישור הנפשי. את המלאכות הדרשות פעילות גופנית יכולה גם עוזרת בית לעשות. יותר קל לאישה לעמוד ולעשות בלי הפסקה, מאשר למצוא את המנוע לעשייה ולקבל את השמחה בעשייתה כשה נוגע לבעלה. עוד יותר קשה לה להפסיק לעשות כשהדבר מתנגש עם רצונו של בעלה. והכי קשה - לסדר סדר עדיפויות נכון: מה מתאים לבית שלנו, ולצאת ממה שמתאים לה עצמה.

המשך המאמר יבוא אי"ה בחודש הבא

המשך מעמ' 4 / 115

של בני תמותה, דיבורי מגרעת וחסרונות. לכן אינם שווים מילים. מפיו יוצאים רק דיבורים שאין בהם חיסרון. שירות ותשבחות לקדוש ברוך הוא. דיבור המקושר לתכלית - רשאי להיקרא דיבור. כל דיבור אחר - אינו נקרא דיבור כלל.

כשדיברו הצדיקים - דבריהם היו רשפי-אש, מקושרים ומדובקים לחי החיים, אף דברי החול שדיברו היו מלאים רזים עילאין. וחוכמה זאת של שזירת שירות ותשבחות בתוך הדיבור, היא החוכמה הגדולה מכל החוכמות כולם.

בתוך ממלכת המילים, עומדות אנחנו. ובתוך המרחב האינסופי של אותיות קדושות, גם לנו ישנה עבודה של בחירה לפי דרגתנו. בחירה לקשר את עצמנו לבורא עולם במילותינו. לא לתת להן להשתרבב מבין שפתותינו בחופשיות, כי אז יפנו למגרעת, ינחתו לעולם החומר לבלי שוב. יש לנו את היכולת לחשוב על השמיים, גם כשאנחנו כאן בארץ. וכך לתת למילות חול פשוטות ממד אחר. לקשור להן כתר מלכות.

כמה יפה ונאה יהיה לחשוב מעט יותר על המילים שיוצאות מפינו. לחשוב על הבעטליר הקדוש הזה שידע לנהל מילותיו בתבונה. ידע לתת להן נתיבות לטוב וליקר, ולשתוק לחסרונות העולם. ואין הכוונה להתעלם מחסרונותיו. כי מדוע נתנו לנו חסרונות אם לא כדי להביא אותם לפני המלך? לשזור את כל הצטרפויותינו - בתוך דיבורי התפילה, לספר לפני בורא עולם את המגרעות שמוצאות אותנו ברוחניות ובגשמיות לפרטי פרטים. אף רבנו הקדוש אמר לבתו שרקה כשתיתנה לפניו את מעלליה של המשרתת שלה, "האם התפללת על כך בחופתך?", כי באמת, את הכול ניתן להעלות למעלה, את כל הצרכים. בורא עולם גדול כל כך, והגדולה שלו היא בכך ששומע אותנו לפרטי פרטיות ויכול לעזור לנו הכי עמוק ומדויק.

יהי רצון שנזכה לא לשחרר חסרונות כסילון קיטור מדיף ריח רע של מגרעת, רק כקטורת החביבה לפני השם, בתוך תפילה אישית - התבודדות מול בורא עולמים. בזכות הבעטליר כבד הפה שלא דיבר חסרונות העולם נזכה גם אנחנו לכל הישועות, אמן!

מה נשתנה הפסח הזה מכל הפסחים? ק. (פירוש)

שבכל הפסחים אני גם מנקה וגם על חטא מכה,

על כל מה שלא מספיקה):

הפסח הזה - אני גם מנקה וגם מלכה!):

שבכל הפסחים חייבת להדביק את הקצב של השכנה...):

הפסח הזה יודעת: זה מעשה שלי וזה מעשה שלה!):

שבכל הפסחים אני צועקת על כולם שיזיזו את עצמם...):

הפסח הזה אצעק רק אלייך ואצפה לגאולה!):

שבכל הפסחים אני רוצה מלאכה מושלמת ונשארת עצובה...):

הפסח הזה המלאכה אינה בשלמות ואני מאוד שמחה!):

שבכל הפסחים אני משועבדת לעבודה ולחכמות...):

הפסח הזה אני בת חורין ומתמסרת למחשבה של תמימות!):

חג שמח!

אנא העתירו בעד
התינוק
נהוראי מאיר בן עדי
בתושח"י

קו ההתחזקות
02-6633554
הקו שלך להתחזקות אמיתית!
שיעורים של נשות שלומינו
בתורתו של רבי נחמן מברסלב

רות רייזר
תומכת ל'
ליווי חם, אישי
ומסור מותאם
בעבורך!
0583209616

עימוד העלון
מוקדש לרפואת
אסתר בת שרה
בתושח"י

ח.ש תרמה
100 עלונים,
לדיווג הגון בקלות
ובשמחה

שירותים דיגיטליים:
שליחת וקבלת מסמכים,
הקלדה ועימוד, פעולות באינטרנט
מד 10:00 בבוקר עד 5:00 אחר הצהריים

עמדות מחשב:
נודות ומאבזרות לשימוש עצמי
סריקה והדפסה. **חדש!** הפקדת צ'קים
מד 6:00 בבוקר עד 12:00 בלילה

שירותי דפוס:
הדפסת צבע עד גודל A3,
דפי מדבקה, כרומו ובריסטול,
עלונים וחוברות, למינציה וחיזור
מד 10:00 בבוקר עד 9:30 בערב

הישרות
שירותי רשת מאושרים

הרצל 20 צפת (ידי איצי היט)
טלפון: 04-833-85-30
פקס: 04-833-85-111
7631@GMAIL.COM A7679631

א.פ תרמה
100 עלונים
לשמחת הלב
אמונה וביטחון

א' מרחובות תרם
300 עלונים
לרפואת סימה
שמחה בת זמילה
ומשה בן בידה.

50 עלונים
נתרמו לדיווג הגון
חנה בת לאה ורה.

130 עלונים
נתרמו להצלחת
היולדת והתינוקת

"רוח הנחל"
בית מדרש יוצר לנשים
בצפת עיר הקודש
שיעורים | סדנאות | טיולים
לפרטים: 0534240198 מירב

י.מ.ש
תרמה
100 עלונים
לדיווג הגון בקלות
ובשמחה

נתרמו
100 עלונים
להצלחה ומזל טוב
לגב' ר' הגרפיקאית
להולדת הבת תחי'

העלון מוקדש
לעילוי נשמת עירית
בת שמואל
ת.נ.צ.ב.ה

צילום והדפסה
כל סוגי ההדפסות

צילום מסמכים | הדפסה | שחור לבן/צבעוני | A4 A3 | נייר צבע
נייר כרומו | מדבקה | מגנטים | למניציה | ספירלה ועוד

מבצעים מיוחדים לעסקים
ובעלי מקצוע שנכנעו מהגנר

0.16 אג' לצילום ש"ל
(A4 ברבישת כרטיסיה 250 צילומים)

מבצעי קיץ מיוחדים

מגנטים צבעוני
(עובי 0.4)
5,000 רק 1150 ש"ח

כרטיסי ביקור צבעוני דו"צ
(עם לכה סלקטיבית)
5,000 רק 890 ש"ח

שירות לשלוחים הצבר והסמיה
לפרטים 053-31-92-135 דוא"ל copy3192135@gmail.com

קרו
אור

קטנה ואמיתית
הואירה לנצח נצחיים...

קרו הוברט במופע מלא לנשים
המשלב ריקוד ומשחק.
מופע אישי, מצחיק ומרגש
על החיים... ועל הכיסופים....
(מומלץ ע"י נשות חינוך)

להזמנות: קרן - 054-8478058
כתובת: AMITHUBERT148@gmail.com